

μόχθων και αυτοθυσίας σχεδόν, χωρίς ύλικόν ἀντάλλαγμα οὐδέν, ἀπολύτως οὐδέν· διότι ὁ κ. Βλάχος μόνον ἠθικὰς ἀμοιβὰς ἔχει νὰ ἐπιδείξη και τὴν ἀμέριστον, και εὐγνώμονα ἐκτίμησιν τῆς κοινωίας. Ἡ ἑλληνική κυβέρνησις τὸν ἐτίμησε διὰ τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ, ἡ δὲ ἰταλική και αὐστριακή δι' ἀνωτέρων παρασήμων.

Ἴδου ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὁ δημιουργὸς και διευθυντὴς τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου «Καποδίστριας», εἰς τῶν σπανίων και ζηλευτῶν παραγόντων τῆς κοινωνικῆς και πολιτικῆς προόδου ἐν τῇ ὠραίᾳ νήσῳ τῆς Κερκύρας.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ἡ μουσική τοῦ καφενείου δὲν εἶχε σκορπίσῃ ἀκόμα τοὺς τελευταίους ἤχους τῆς Μανῶν τοῦ Μισσενέ, κι' ὁ κόσμος ἄρχισε τὰ σχόλια και τὲς ἀτελείωτες ἐκεῖνες ψευτοκουβέντες ποῦ βραϊσκει ἀκριβῶς ὅταν ἡ σιωπὴ ἐπιβάλλεται! ...

Νευρῖσμένος, φώναξα τοῦ γκαρσονιῶ, πλήρωσα τὸ μαζαγράν μου και τοῦδωκα χωρίς νὰ ξεύρω ποῦ πηγαίνω. Σέρνοντας ἔτσι τὸ βῆμα μέσα στὸ τρίσβαθὸ τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι βρέθηκα χωρίς νὰ τὸ θελήσω ἀνάμεσα σὲ μιὰ νεκρούπολι. Στὸ διάβα μου τρομαγμένες χτυποῦσαν τὲς ξερὲς φτεροῦγες τους κι' ἐχάνουνταν ἡ νυχτερίδες, κερφόνοντας στὴ φυγὴ τους ἐρωτηματικὸ τὸ βλέμμα τους ἐπάνω μου ...

Ποῖς ἦμουν γὼ ποῦ τοὺς χαλοῦσα τὴν ἡσυχία και τί ζήταγα στὴν κατοικία τους;

Τὰ μάτια μου ἔχυναν δάκρυα και ἡ καρδιά μου ἔσταζε αἷμα, γι' αὐτὸ αἰσθάνθηκα ἀλήθεια μιὰ παιδικιὰ χαρὰ ὅταν διέκρινα μακριὰ, στὸ λαμπύρισμα ποῦ ἔκαμε, μιὰ λευκὴ σκιά. Ἐτρεξα μὲ ἀνοικτὴ ἀγκάλη, μὰ ἡ σκιά μ' ἐκράτησε σ' ἀπόσταση.

«Μὴ μὲ πλησιάζεις, μούπε! ... Εἶμαι ἡ σκιά ποῦ πλανιέται τὴ νύχτα ἐπάνω στὰ νεκρικὰ τὰ κούφαρα. Ἡ λαλιὰ τοῦ χάρου εἶμαι! ... Εἶμαι ἡ ἀλήθεια! ... Ἀλλοίμονο! Στὸν κόσμον αὐτὸ ποῦ ζῆτε σεῖς μισιέται ἡ Ἀλήθεια! ... Στάσου! Γιὰ τὴν Ἀλήθεια και σὺ ἀκυβέρνητο δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸ βῆμα φέρνεις! ... γιὰ τὴν Ἀλήθεια και σὺ κλαῖς! ... Καὶ πιστεφε με. Τὸ δάκρυον δὲν θ' ἀφήσῃ νὰ ξεραθῇ τὸ μάτι σου! ... Πάντα θὰ κλαῖς ἐνόσω

τὴν Ἀλήθεια θὰ γυρεύης. Τὸ ψέμμα καὶ ὁ δόλος στὸν κόσμον
ὅπου ζῆτε βασιλεύει : ἡ Δύναμις καὶ ἡ Ἀτιμία ...»

Καὶ δείχνοντάς μου μιὰν κλαίουσάν ἴτέαν καὶ μιὰν
περικοκλάδα :

«Κύτταξε, μούπε! βλέπεις αὐτά ; ... Τὸ ἓνα εἶνε δέντρο δυ-
νατό κι' ὅμως οἱ κλώνοι του λυγίζουνε εὐθὺς ἀπὸ τὲς ρίζες τους
καὶ τὰ φύλλα τους δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν ὄρθια !...»

«Βλέπεις τώρα καὶ τὸ ἄλλο ; Εἶνε ἀδύνατο κι' ἀνίκανο φυ-
τάριο· γιὰ νάχη ὅμως ἓνα στήριγμα σκαρφαλώνει ψηλά, πολὺ
ψηλά, κι' ἀγέρωχα καὶ προκλητικὰ στὸν οὐρανὸ τὰ φύλλα καὶ
τὰ ἄνθια του ἀπλώνει !...» Στάθηκε λιγάκι σκεπτικῶς καὶ ὕστερα
μὲ φωνὴ σιγανὴ κι' ἐπιβλητικῶς :

«Θές, μούπε, τὸ κλάμα σου νὰ πάψη ; ... Μελέτησε καὶ τὰ
δύο καλά, μελέτησέ τα ὅμως ὄχι μόνον μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς
σου καὶ μὲ τὸ μυαλό σου, ἀλλὰ μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς καὶ μὲ
τὸ μυαλό τοῦ κόσμου, γιατί, ἀλλοίμονο ! δυστυχισμένοι θνη-
τοί ! στὸν κόσμον σας ἡ δύναμις σακίζει τὴν ἀλήθεια, καὶ τὸν
ἀδύνατο τὸν πνίγει ἡ ἀτιμία !...»

Τὴν στιγμή ἐκείνη ὁ κόκκορας σκόρπισε τὴν παράξενη φωνή
του. Ἡ λευκὴ σκιά ἀνατινάχτηκε, ἐμειδίασε μελαγχολικὰ, κι'
ἐξαφανίστηκε λέγοντάς μου :

«Βλέπεις ; Εἶμαι ἡ Ἀλήθεια· μὰ στὴ φωνὴ ἑνὸς μικροῦ
κράγτη εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ κρυφῶ !... Θές καλλίτερη ἀπό-
δειξί ; ... Πήγαινε καὶ μὴ ξεχνᾶς τὴν συμβουλή μου !...»

(Barrage)

ΤΑΣΟΣ Π. ΚΑΖΩΤΗΣ

— Παῦς εἶσαι γιὰ π'λάω ; — Τὸν κακό σας τὸ φίλω !